

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Mgr. Daniely Zemanové a soudců JUDr. Radana Malíka a JUDr. Barbary Pořízkové v právní věci žalobkyně: **Odborová organizace pracovníků správ památkových objektů při Národním památkovém ústavu**, IČ: 26991934, se sídlem Bouzov 8, zastoupená JUDr. Jitkou Stržíňkovou Kvěchovou, advokátkou se sídlem Žerotínova 32, Praha 3, proti žalovanému: **Národní památkový ústav**, se sídlem Valdštejnské nám. 3/162, Praha 1, o neposkytnutí informací, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 3. 9. 2008, č. j. 5 Ca 284/2007 - 113,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.
- III. Ustanovené zástupkyni stěžovatelky, JUDr. Jitce Stržíňkové Kvěchové, advokátce se sídlem Žerotínova 32, Praha 3, **s e p ř i z n á v á** odměna za poskytnutou právní službu ve výši 7200 Kč. Tato částka bude uhrazena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) včas podanou kasační stížností napadá v záhlaví označené usnesení Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“), jímž byla odmítnuta její žaloba, kterou se domáhala zrušení fiktivního rozhodnutí Národního památkového ústavu (dále jen „žalovaný“) o zamítnutí její žádosti o informaci ze dne 5. 8. 2005, zn. 9/2005, podaná dle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění účinném pro projednávanou věc (dále jen „zákon č. 106/1999 Sb.“) a zrušení fiktivního rozhodnutí Ministerstva kultury, které dle jejího názoru zamítlo její odvolání ze dne 24. 8. 2005, zn. 14/2005 a potvrdilo fiktivní negativní rozhodnutí žalovaného.

Stěžovatelka označila za důvody kasační stížnosti skutečnosti uvedené v § 103 odst. 1 písm. e) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Brojí proti závěru městského soudu o nepřípustnosti podané žaloby pro nevyčerpání řádných opravných prostředků ve správním řízení. K závěru městského soudu, že jí předložená kopie odvolání ze dne 24. 8. 2005 není opatřena podacím razítkem žalovaného, stěžovatelka namítá, že z logiky věci toto ani není možné, neboť předmětné odvolání bylo doručováno doporučenou poštou, nikoli osobně. Doplnuje, že nemá povinnost doručovat „na doručenkou“ a uvádět na obálce obsah zásilky. Má k dispozici a městskému soudu k důkazu předložila podací lístek, který je dokladem o odeslání odvolání žalovanému. Rovněž si vede evidenci odeslané pošty, ze které vyplývá odeslání tohoto odvolání. V souladu se stávající judikaturou Nejvyššího soudu a Ústavního soudu je podle ní nepřípustné, aby soud požadoval po stěžovatce doložení, co konkrétně v předmětné zásilce odeslala, a proto je nutné vycházet z presumpce, že obsahem předmětné zásilky je stěžovatelkou tvrzené a předložené odvolání. Dle názoru stěžovatelky neexistuje zákonná povinnost účastníků řízení doručovat orgánům veřejné moci písemnosti různého druhu vždy jednotlivě v separátních obálcích. Závěr městského soudu, že stěžovatelka udělala chybu a do obálky místo dvou dokumentů vložila jen jeden, je pouhou spekulací, která nemá oporu ve spisu ani v platném právu. Pochybení na straně žalovaného týkající se vedení evidence došlé pošty nelze přičítat k tíži stěžovatelky. Podle jejího přesvědčení neexistuje žádný zákonný důvod, proč by evidence došlé pošty vedená žalovaným měla být průkaznějším a hodnověrnějším důkazem než podací lístek a evidence odeslané pošty vedená jí. Namítá proto porušení zásady rovnosti účastníků řízení soudem ve prospěch žalovaného. Uvedeným postupem městského soudu došlo dle jejího názoru k porušení článku 37 odst. 3 a článku 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod. Kromě tvrzené nezákonnosti spočívá rozhodnutí městského soudu též na vadném právním a skutkovém posouzení věci a některé závěry soudu nemají oporu ve spisu ani v platném právním řádu, v čemž spatřuje stěžovatelka i důvody kasační stížnosti ve smyslu ustanovení § 103 odst. 1 písm. b) a d) s. ř. s. Navrhuje proto, aby Nejvyšší správní soud zrušil kasační stížností napadené usnesení městského soudu a věc mu vrátil zpět k dalšímu řízení.

Žalovaný ve svém vyjádření k podané kasační stížnosti uvedl, že ve svém podání ze dne 17. 12. 2007 předložil soudu kopii elektronické podoby podacího deníku příchozí pošty svého ústředního pracoviště, a to od data 24. 8. 2005 do 7. 9. 2007, přičemž v tomto deníku se nachází pouze záznam o doručení písemnosti zn. 13/2005. Pokud stěžovatelka tvrdí, že došlo k pochybení na straně žalovaného, měla by své tvrzení dostatečným způsobem prokázat. Pokud se stěžovatelka dovolává presumpce správnosti, judikatura Ústavního soudu a Nejvyššího soudu spojuje tuto zásadu vždy s veřejnými listinami. Žalovaný dále poukazuje na skutečnost, že dohledal předmětnou zásilku stěžovatelky. Na obálce, ve které písemnost zn. 13/2005 přišla, je v pravém horním rohu nalepen štítek České pošty, jenž obsahuje údaje o záslce, včetně její váhy (0,009 kg). Žalovaný z vlastní iniciativy v tomto směru provedl šetření a ověřil, že jím naměřená váha odpovídá údajům na štítku. K porovnání byla zvážena obálka s písemností zn. 13/2005 navíc s listem nepopsaného papíru, přičemž naměřená váha činila více (0,013 kg). Na základě těchto zjištěných informací žalovaný tvrdí, že v předmětné záslce se nacházela pouze písemnost zn. 13/2005. Ohledně stěžovatelkou namítaného porušení principu rovnosti účastníků se žalovaný domnívá, že v daném případě se jedná o volné hodnocení důkazů soudem jako jedné ze základních zásad soudního řízení. Žalovaný má za to, že stěžovatelka vůči němu ve své kasační stížnosti neuvádí žádné nové skutečnosti relevantní pro posouzení věci, a proto navrhuje, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnosti stěžovatelky odmítl.

Z předložené spisové dokumentace Nejvyšší správní soud zjistil následující skutečnosti rozhodné pro posouzení důvodnosti kasační stížnosti:

Žalovanému byla dne 26. 8. 2005 doručena záslka předaná předchozího dne stěžovatelkou k poštovní přepravě. Dle záznamů žalovaného byla obsahem této záslky žádost stěžovatelky o poskytnutí informací podle zákona č. 106/1999 Sb., datovaná ke dni 24. 8. 2005, zn. 13/2005. O těchto skutečnostech není mezi stěžovatelkou a žalovaným sporu. Stěžovatelka však tvrdí, že záslka obsahovala mimo žádosti zn. 13/2005 též odvolání zn. 14/2005 podané proti fiktivnímu rozhodnutí žalovaného o žádosti stěžovatelky o poskytnutí informací ze dne 5. 8. 2005, zn. 9/2005. Obsahem záslky tak měly být podle stěžovatelky dvě písemnosti, jak žádost v jedné věci, tak odvolání v druhé věci. Stěžovatelka vycházela ze skutečnosti, že o jejím odvolání mělo být rozhodnuto, a jelikož se tak v zákonem stanovené lhůtě nestalo, podala proti fiktivnímu rozhodnutí o odvolání žalobu k městskému soudu. Ten (po předchozím řízení vedeném před městským soudem pod sp. zn. 5 Ca 254/2005 a před Nejvyšším správním soudem pod sp. zn. 9 As 29/2007) žalobu stěžovatelky odmítl jako nepřipustnou z důvodu nevyčerpání řádného opravného prostředku ve správním řízení. K tomuto závěru městský soud dospěl po zjištění, že v předmětné záslce doručené žalovanému dne 26. 8. 2005 byla obsažena pouze žádost stěžovatelky o poskytnutí informací zn. 13/2005, nikoli však jeho odvolání zn. 14/2005 proti fiktivnímu rozhodnutí žalovaného vydanému v řízení zahájeném stěžovatelkou jeho žádostí zn. 9/2005. V

této věci stěžovatelka odvolání nepodala, a nebyla tak oprávněna podat ani žalobu ve správním soudnictví.

Kasační stížnost je podle § 102 a násl. s. ř. s. přípustná. Stěžovatelka kasační stížnost formálně opírá o důvody dle ustanovení § 103 odst. 1 písm. b), d) a e) s. ř. s. Namítá vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech, a pro tuto důvodně vytýkanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, měl napadené rozhodnutí správního orgánu zrušit [§ 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s.], vadu řízení před soudem, která má za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé [§ 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.], a především nezákonnost rozhodnutí o odmítnutí žaloby [§ 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s.]. Obsahově námitky tomuto určení odpovídají. Rozsahem a důvody kasační stížnosti je Nejvyšší správní soud podle § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. vázán.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadené usnesení v rozsahu důvodů uplatněných v kasační stížnosti a dospěl k závěru, že není důvodná.

Podle § 15 odst. 4 zákona č. 106/1999 Sb., ve znění do 22. 3. 2006, platilo, *že jestliže orgán ve lhůtě pro vyřízení žádosti neposkytl informace či nevydal rozhodnutí podle § 15 odst. 1, má se za to, že vydal rozhodnutí, kterým informace odepřel. Proti tomuto rozhodnutí lze podat odvolání do 15 dnů ode dne, kdy uplynula lhůta pro vyřízení žádosti.*

V projednávané věci je stěžejní spornou otázkou mezi stěžovatelkou a žalovaným, resp. stěžovatelkou a městským soudem, zda žalovanému bylo v zásilce doručené dne 26. 8. 2005 spolu s žádostí o informace označenou č. 13/05 doručeno též odvolání proti jeho fiktivnímu rozhodnutí o neposkytnutí informací ve smyslu § 15 odst. 4 zákona č. 106/1999 Sb. (ve znění platném do 22. 3. 2006) v řízení zahájeném podáním stěžovatelky ze dne 5. 8. 2005, zn. 9/2005.

Obecně lze k této otázce uvést, že zákon č. 71/1967 Sb., správní řád, účinný do 31. 12. 2005 (dále jen „správní řád“), dle něhož se v řízení vedeném dle zákona č. 106/1999 Sb. postupuje [§ 20 odst. 4 písm. c) tohoto zákona], stanoví v § 19 odst. 1, jakým způsobem lze učinit vůči správnímu orgánu podání. Dle tohoto ustanovení je podání možno učinit písemně nebo ústně do protokolu anebo v elektronické podobě podepsané zaručeným elektronickým podpisem. Za podmínky, že je podání do 3 dnů doplněno způsobem uvedeným v předcházející větě, je možno podání učinit pomocí technických prostředků, zejména prostřednictvím dálkopisu, telefaxu nebo veřejné datové sítě bez použití zaručeného elektronického podpisu. Z výše uvedeného vyplývá, že zákon účastníkům správního řízení stanoví, v jakých formách může být podání učiněno, způsob předání písemného podání však upraven není. Dle § 18 odst. 2 správního řádu je řízení o podání zahájeno dnem, kdy toto podání došlo správnímu orgánu příslušnému ve věci rozhodnout. Správní řád explicitně neupravuje, kdo nese

důkazní břemeno ohledně skutečnosti, zda bylo správnímu orgánu určité podání doručeno. Odpověď na tuto otázku však lze nalézt za použití pravidel logického dovozování, neboť zatímco podatel má možnost učinit potřebná opatření, aby v budoucnu mohl prokázat odeslání určité zásilky (například při zasílání prostřednictvím České pošty zvolením služby doporučená zásilka s dodejkou, kdy je odesílateli zpětně zasláno potvrzení prokazující dodání poštovní zásilky příjemci), adresát zásilky není schopen prokázat negativní skutečnost, tj. že mu určitá písemnost nebyla doručena. Pravidlo nemožnosti prokázání negativní skutečnosti je zásadní pro posouzení většiny námitek stěžovatelky. Toto pravidlo je obsaženo jak v judikatuře soudů (např. viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 7. 2006, č. j. 3 Azs 35/2006 - 104, zveřejněn pod č. 951/2006 Sb. NSS), ale je zdůrazňováno a respektováno též odbornou doktrínou (např. Winterová A. a kol., *Civilní právo procesní*, 3. vydání, Linde Praha, a. s., 2004, str. 271: „Z pravidla uvedeného v § 120 odst. 1 občanského soudního řádu, že každý dokazuje jen svá vlastní tvrzení, existuje výjimka vycházející z toho, že po nikom nelze spravedlivě žádat, aby prokázal reálnou neexistenci určité právní skutečnosti.“). Pro úplnost lze konstatovat, že prokázání negativní skutečnosti lze teoreticky v některých případech dosáhnout předložením souboru na sebe navazujících důkazů, které v souhrnu (například za pomoci argumentace a contrario) mohou vést k logickému závěru, že určitá skutečnost se s velkou pravděpodobností nestala. Logickým výkladem je tedy nutno dojít k závěru, že podatel, který tvrdí, že zaslal správnímu orgánu písemnost prostřednictvím držitele poštovní licence, nese důkazní břemeno ohledně prokázání, že tuto konkrétní písemnost skutečně předal k poštovní přepravě s pokynem jejího zaslání správnímu orgánu.

V projednávané věci nevznikl spor ohledně odeslání zásilky stěžovatelkou dne 25. 8. 2005 a doručení této zásilky dne 26. 8. 2005 žalovanému, nýbrž ohledně obsahu této zásilky. Dle tvrzení stěžovatelky byla obsahem této zásilky dvě podání, tj. č. 13/05 a č. 14/05, naopak žalovaný tvrdí, že mu touto zásilkou bylo doručeno pouze jediné podání č. 13/05. Nejvyšší správní soud zde opět odkazuje na výše uvedenou negativní důkazní teorii, podle níž nelze dokazovat neexistující skutečnosti.

Stěžovatelka sice nemá povinnost zasílat písemnosti správnímu orgánu v separátních obálkách, uvádět na doručence celý obsah zásilky, či činit jiná podobná opatření, avšak v případě pochybností je povinna prokázat své tvrzení, že určitou písemnost správnímu orgánu odeslala. Zvolení pokud možná nejprůkaznějšího způsobu zasílání písemností, zde například zasláním každého podání samostatnou zásilkou, tedy není povinností, ale znamená výhodu při případném dokazování těchto skutečností. Stěžovatelka s tímto závěrem, vysloveným rovněž v napadeném usnesení městského soudu, nesouhlasí a odkazuje na judikaturu Nejvyššího soudu a Ústavního soudu, nespecifikuje však na podporu své argumentace ani jediné rozhodnutí, které by se k dané otázce vztahovalo.

Na základě výše uvedených východisek Nejvyšší správní soud posoudil jednotlivé námitky stěžovatelky následovně:

Stěžovatelka odeslání odvolání č. 14/2005 prokazovala předložením podacího lístku a odkazem na jí vedenou evidenci odeslané pošty. Nejvyšší správní soud však shodně jako městský soud vzhledem k okolnostem případu nepovažuje stěžovatelkou předložený podací lístek za důkaz prokazující odeslání předmětného odvolání. Podací lístek (na č. l. 96 spisu městského soudu) jednoznačně prokazuje skutečnost, že stěžovatelka dne 25. 8. 2005 zaslala na adresu žalovaného písemnost, jako jediný identifikační znak této záilky je zde uvedena váha 0,009 kg. Na druhé straně však žalovaný uvádí, že mu byla dne 26. 8. 2005 doručena záilka stěžovatelky obsahující žádost o poskytnutí informace označená číslem 13/05, přičemž stěžovatelka odeslání této záilky nezpochybňuje. Žalovaný tímto prokázal, že přijal podání, které koresponduje všem údajům na podacím lístku ze dne 25. 8. 2005, toto podání identifikoval, stěžovatelka sama uvedla, že toto podání (č. 13/05) žalovanému odeslala. Pokud stěžovatelka tvrdila, že oproti takto prokázanému skutkovému ději byly obsahem žalovanému doručené záilky písemnosti dvě a nikoliv pouze jedna, pak by toto své tvrzení musela prokázat (například separátním odesláním předmětného podání a předložením podacího lístku, který by prokazoval odeslání přímo této písemnosti, příp. svědeckou výpovědí, atd), což se jí nepodařilo.

Z předestřené argumentace vyplývá i posouzení další námitky, v níž stěžovatelka namítá porušení zásady rovnosti účastníků řízení ve prospěch žalovaného (porušení článku 37 odst. 3 a článku 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod). Domnívá se, že městský soud přisoudil důkazu žalovaného v podobě evidence došlé pošty větší význam, nežli jí předloženému podacímu lístku a jí vedené evidenci odeslané pošty. Jak je uvedeno výše, žalovaný odkazem na evidenci došlé pošty prokazoval, že mu byla doručena záilka odeslaná stěžovatelkou v období těsně před 26. 8. 2005. Mezi účastníky není sporné, že v této záilce bylo doručeno podání pod č. 13/05 a důkaz výpisem z evidence došlé pošty byl takto hodnocen. Hodnocení důkazů městským soudem je logické, neboť lze konstatovat, že důkazy předložené žalovaným tvoří logický celek, na rozdíl od tvrzení a důkazů stěžovatelky. Záznam v evidenci došlé pošty žalovaného odpovídá tvrzení stěžovatelky, že záilka na jeho adresu byla v této době odeslána a potvrzuje tím správnost žalovaným vedené evidence. Stěžovatelka nedisponuje důkazy, kterými by mohla prokázat obsah záilky, Nejvyšší správní soud se ztotožňuje s městským soudem v závěru, že takovým důkazem není bez dalšího stěžovatelkou provedená poznámka v její evidenci odeslané pošty. Opět je nutno poukázat na nemožnost správního orgánu jednoznačně prokázat negativní skutečnost, tj. prokázat, že mu v záilce doručené dne 26. 8. 2005 nebylo doručeno odvolání č. 14/05. Jiná situace by nastala, pokud by stěžovatelka doložila důkazy, které by potvrzovaly, že odvolání č. 14/05 žalovaný fyzicky přijal a disponoval s ním, takové důkazy však předloženy nebyly.

Je možno částečně korigovat tvrzení městského soudu, dle něhož precizně vedená evidence doručené pošty žalovaného vylučuje nesprávný záznam o doručených zásilkách. Omyl či nepřesnost samozřejmě nelze zcela vyloučit nikdy, přesnější by bylo konstatovat, že v dané věci nebyly zjištěny žádné skutečnosti, které by svědčily o chybě na straně žalovaného v jeho evidenci došlé pošty. Dle Nejvyššího správního soudu se však jedná o argumentační nepřesnost, na které nebyly postaveny stěžejní úvahy napadeného rozhodnutí, jehož odůvodnění je přezkoumatelné a srozumitelné i bez uvedené věty. Městský soud bezpochyby mohl své rozhodnutí odůvodnit podrobněji, nicméně z odůvodnění kasační stížností napadeného rozsudku je zcela zřejmé, že žaloba stěžovatelky byla odmítnuta proto, že stěžovatelka neunesla důkazní břemeno k tvrzení, dle něhož podala odvolání proti prvostupňovému správnímu rozhodnutí, resp. konkrétně neprokázala, že zásilka předaná dne 25. 8. 2005 k poštovní přepravě adresovaná žalovanému obsahovala spolu s žádostí o poskytnutí informací zn. 13/2005 i předmětné odvolání zn. 14/2005.

Námitkou stěžovatelky týkající se vadného skutkového posouzení věci včetně tvrzení stěžovatelky, že některé závěry městského soudu nemají oporu ve spisu ani v platném právním řádu, se pro obecnou formulaci nebylo možno vůbec zabývat. V této souvislosti lze odkázat na rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005 - 58, publikovaný pod č. 835/2006 Sb. NSS, podle něhož *„I. Líčení skutkových okolností v žalobě proti rozhodnutí správního orgánu nemůže být toliko typovou charakteristikou určitých „obvyklých“ nezákonností, k nimž při vyřizování věcí určitého druhu může docházet, nýbrž zcela jasně individualizovaným, a tedy od charakteristiky jiných konkrétních skutkových dějů či okolností jednoznačně odlišitelným popisem. II. Žalobkyně je též povinna vylíčit, jakých konkrétních nezákonných kroků, postupů, úkonů, úvah, hodnocení či závěrů se měl správní orgán vůči němu dopustit v procesu vydání napadeného rozhodnutí či přímo rozhodnutím samotným, a rovněž je povinen ozřejmit svůj právní náhled na to, proč se má jednat o nezákonnosti. III. Právní náhled na věc se přitom nemůže spokojit toliko s obecnými odkazy na určitá ustanovení zákona bez souvislosti se skutkovými výtkami. Pokud žalobkyně odkazuje na okolnosti, jež jsou popsány či jinak zachyceny ve správním či soudním spise, nemůže se jednat o pouhý obecný, typový odkaz na spis či jeho část, nýbrž o odkaz na konkrétní skutkové děje či okolnosti ve spisu zachycené, a to tak, aby byly zřetelně odlišitelné od jiných skutkových dějů či okolností obdobné povahy a aby bylo patrné, jaké aspekty těchto dějů či okolností považuje žalobkyně za základ jím tvrzené nezákonnosti.“*

Vzhledem k tomu, že stěžovatelka neprokázala doručení odvolání proti fiktivnímu rozhodnutí o žádosti o informaci zn. 9/2005, městský soud v souladu s § 18 odst. 2 správního řádu, a contrario, rozhodl, že řízení o odvolání nebylo zahájeno, s čímž se Nejvyšší správní soud ztotožňuje. Za těchto okolností Nejvyšší správní soud považoval za žalovaného pouze Národní památkový ústav, přestože

stěžovatelka označila v kasační stížnosti jako žalovaného též Ministerstvo kultury, které by dle platné úpravy bylo povinno rozhodnout o odvolání – pokud by řízení o odvolání bylo zahájeno. Ministerstvo kultury z tohoto důvodu nebylo účastníkem řízení vedeného o žalobě pod sp. zn. 5 Ca 284/2007 u městského soudu, a proto dle § 105 odst. 1 s. ř. s. nebylo ani účastníkem řízení o kasační stížnosti.

S ohledem na výše uvedené Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že stěžovatelkou uplatněné kasační námitky nejsou ve vztahu k napadenému usnesení městského soudu důvodné a že městský soud její žalobu odmítl dle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. v souladu se zákonem. Protože v řízení nebyly shledány ani jiné nedostatky, ke kterým Nejvyšší správní soud dle § 109 odst. 3 s. ř. s. přihlíží z úřední povinnosti, kasační stížnost byla v souladu s § 110 odst. 1, větou poslední, s. ř. s. zamítnuta.

Stěžovatelka, která neměla v tomto soudním řízení ve věci úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti ze zákona (§ 60 odst. 1 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s.). Žalovanému, jak vyplývá z obsahu spisu, náklady v tomto řízení nevznikly. Proto soud rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Stěžovatelce byla pro toto řízení před soudem ustanovena zástupkyně z řad advokátů; v takovém případě platí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát (§ 35 odst. 8 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s.). Zástupkyně požádala o přiznání odměny za tři úkony právní služby (převzetí věci, doplnění kasační stížnosti ze dne 5. 1. 2009, opětovné studium spisu dne 10. 2. 2009) a o náhradu hotových výdajů, kterou představují tři související paušální poplatky. Nejvyšší správní soud určil odměnu zástupkyni ve výši 3 x 2100 Kč za tři úkony právní služby (převzetí věci, studium spisu dne 9. 12. 2008, doplnění kasační stížnosti ze dne 5. 1. 2009), 3 x 300 Kč za úhradu hotových výdajů, a to v souladu s ustanovením § 9 odst. 3 písm. f), § 7, § 11 odst. 1 písm. b), d) a f) a § 13 odst. 3 advokátního tarifu, tj. celkem 7200 Kč. Ustanovené zástupkyni byla přiznána odměna za prostudování spisu dne 9. 12. 2008, neboť poté učinila úkony týkající se věci samé (doplnila kasační stížnosti tak, že byla věcně projednatelná), na rozdíl od nahlížení do spisu dne 10. 2. 2009, které nemělo žádné procesní vyústění. Uvedená částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 16. července 2009

Mgr. Daniela Zemanová
předsedkyně senátu